

Sygn. akt I C 2157/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant prot. sąd. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 października 2017 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa U. z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę 2304,95 zł

I. zasądza od pozwanej M. K. na rzecz strony powodowej U. z siedzibą w W. kwotę 1815 zł (jeden tysiąc osiemset piętnaście złotych),

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 745,52 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa U. z siedzibą w W. pozwem z dnia 13 lipca 2016r. domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 2304,95 zł bez odsetek oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód na podstawie umowy cesji nabył od (...) z siedzibą w L. wierzytelność w stosunku do pozwanej z tytułu umowy pożyczki nr (...), z której warunków pozwana się nie wywiązała. Strona powodowa wystosowała do pozwanej wezwanie do zapłaty i podjęła próbę polubownego odzyskania należnej jej od pozwanej kwoty. Pozwana zawarła z powodem umowę ugody z dnia 3 stycznia 2014r., zgodnie z którą uznała swoje zobowiązanie za istniejące i wymagalne w dniu jej zawarcia. Pozwana z ugody się nie wywiązała, a na poczet zadłużenia dokonała wpłat łącznie w wysokości 840 zł. na dzień wniesienia pozwu zadłużenie pozwanej wynosiło 1936,65 zł kwota niespłaconego kapitału, 368,30 zł kwota odsetek.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 15 września 2016r. wydał nakaz w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Pozwana M. K. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości na koszt strony powodowej. Pozwana zarzuciła stronie powodowej brak legitymacji procesowej czynnej, nieudowodnienie dochodzonych roszczeń, a z ostrożności procesowej przedawnienie roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana M. K. zawarła ze stroną powodową U. z siedzibą w W. umowę ugody nr (...) z dnia 12 grudnia 2013r. Zgodnie z umową pozwana oświadczyła i uznała, że na dzień ugody istnieje wymagalna wierzytelność w kwocie 2655 zł wynikająca z umowy pożyczki nr (...) zawartej przez pozwaną z (...) S.A. w dniu 25 kwietnia 2008 r., na którą

składały się: kapitał 1936,65 zł i odsetki 718,35 zł. Zgodnie z § 4 umowy pozwana uznała wyżej wskazaną wierzytelność i zobowiązała się do jej spłaty w ratach i terminach wskazanych w harmonogramie spłaty, znajdującym się na odwrocie ugody. Zgodnie z harmonogramem spłat należność została rozłożona na 88 rat, w tym 87 rat w kwotach po 30 zł i ostatnia 88 rata w wysokości 45 zł, płatnych miesięcznie poczynając od 30 grudnia 2013r. do 30 marca 2021r. Pozwana zobowiązała się do odesłania stronie powodowej podpisanego jednego egzemplarza ugody na wskazany w umowie adres. Pozwana podpisała umowę w dniu 24 grudnia 2013r.

Strona powodowa nabyła wierzytelność wobec pozwanej na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 6 czerwca 2013r.

Pismem z dnia 18 lipca 2016r. strona powodowa poinformowała pozwaną, że wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 2304,95 zł i wezwała pozwaną do zapłaty do dnia 1 sierpnia 2016r. kwoty 1849,59 zł, z rezygnacją z dochodzenia pozostałej kwoty zadłużenia w wysokości 461,21 zł oraz dochodzenia roszczenia na drodze postępowania sądowego.

Dowód:

- umowa ugody wraz z harmonogramem spłaty z dnia 12.12.2013 r. k. 57 i odwrot;
- oświadczenie o dokonaniu przelewu k. 41 - 43;
- zawiadomienie pozwanej o przelewie k. 44;
- propozycja porozumienia k. 45;
- ostateczne wezwanie do zapłaty z informacją o wszczęciu postępowania sądowego k. 46.

Pozwana dokonała wpłat na poczet zawartej ze stroną powodową ugody w łącznej wysokości 840 zł.

Fakt przyznany.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w części, tj. co do kwoty 1815 zł.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z umowy ugody zawartej z pozwaną, na podstawie której pozwana uznała istnienie i wymagalność wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki łączącej pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda tj. (...) S.A. Pozwana kwestionowała legitymację procesową czynną strony powodowej, zarzuciła że powódka nie udowodniła dochodzonego roszczenia, a ponadto podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Okoliczności sprawy, w szczególności fakt, że pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym strony powodowej umowę o pożyczki, a zwłaszcza że pozwana zawarła ze stroną powodową umowę ugody, wynikają z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową. Pozwana nie zakwestionowała faktu zawarcia umowy ugody z dnia 12 grudnia 2013r, nie wykazała też, aby z umowy tej się wywiązała. Skoro podstawą roszczeń powoda była umowa ugody, obejmująca wierzytelność z tytułu umowy pożyczki zawartej z poprzednikiem prawnym powoda, to brak było podstaw, aby uwzględnić zarzut pozwanej, że powódka nie wykazała istnienia po jej stronie legitymacji procesowej czynnej. Z treści łączącej strony umowy ugody wynika, że na dzień jej zawarcia pozwana uznała istnienie i wymagalność wierzytelności w kwocie 2655 zł wynikające z umowy pożyczki zawartej z (...) S.A. w dniu 25 kwietnia 2008r. Podkreślić należy, że zgodnie z porozumieniem stron pozwana zobowiązała się dokonać spłaty tego zadłużenia w 88 ratach, w tym 87 rat po 30 zł miesięcznie i ostatnia w kwocie 45 zł, bez odsetek.

Skoro według twierdzeń powoda pozwana wpłaciła na poczet zadłużenia kwotę 840 zł, to do zapłaty pozostała kwota 1815 zł, a nie jak wskazano w pozwie 2304,95 zł. Strona powodowa nie wskazała w jaki sposób dokonała rozliczenia wpłacanych przez pozwaną należności, w jakich terminach i kwotach dokonywane były wpłaty, nie wykazała kiedy

doszło do wypowiedzenia umowy ugody i na jakich warunkach. Z tego też względu, mając na uwadze twierdzenia strony powodowej, należało przyjąć, że zobowiązanie pozwanej wobec strony powodowej na dzień wniesienia pozwu wynosiło 1815 zł. Strona powodowa odstąpiła także od naliczania odsetek od dochodzonej należności także od dnia wniesienia pozwu.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, należało uznać go za chybiony. Według art. 117 § 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia; jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Treść tego przepisu pozwala jednoznacznie stwierdzić, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest jednostronną czynnością prawną, która wywołuje skutki prawne ex nunc. Jest to wykonanie prawa kształtującego. Jeśli zrzeczenie się zarzutu przedawnienia jest oświadczeniem woli, to należy do niego stosować wszelkie reguły dotyczące składania oświadczeń woli. Zrzeczenie się zarzutu przedawnienia wywołuje zatem skutki prawne, gdy doszło do drugiej strony w taki sposób, iż mogła zapoznać się z jego treścią. Wprawdzie zrzeczenie zarzutu przedawnienia jest jednostronnym oświadczeniem woli, to jednak może ono stanowić element składowy ugody. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Jest poza sporem, że zrzeczenie się zarzutu przedawnienia nie wymaga żadnej formy. Jak każde oświadczenie woli (art. 60 KC), zrzeczenie się zarzutu przedawnienia może nastąpić w sposób wyraźny lub dorozumiany. W rachubę wchodzi więc każde zachowanie się danej osoby (dłużnika), które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny. Nie sposób oczywiście uznać za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia każdego zachowania się dłużnika zmierzającego do zaspokojenia roszczenia np. zapłacenie odsetek. Przy ocenie zachowania się dłużnika należy zachować ostrożność mając na uwadze fakt, że w rachubę może wchodzić tylko uznanie długu, zarówno właściwe, jak i niewłaściwe. O ile uznanie właściwe dokonane po upływie okresu przedawnienia z reguły połączone jest ze zrzeczeniem się zarzutu przedawnienia, o tyle uznanie niewłaściwe w/g przeważającego poglądu - uznawane jest jedynie za oświadczenie wiedzy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.03.1997 r. II CKN 46/97), aczkolwiek zawarcie ugody, w której pozwany uznał przedawnione roszczenie, uznano za zrzeczenie się zarzutu przedawnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.07.1997 r. I CKN 186/97). W tym kontekście stwierdzić należy, że tylko wówczas można przyjąć dorozumiane oświadczenie woli dłużnika o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia, gdy jego zamiar zrzeczenia się zarzutu przedawnienia wynika w sposób niewątpliwy z towarzyszących temu oświadczeniu okoliczności. Takie okoliczności to np. pertraktacje dłużnika z wierzycielem na temat rozłożenia długu na raty, zawarcie umowy nowacyjnej, zawarcie ugody sądowej lub pozasądowej (tak, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2004, V CK 620/03).

Odnosząc te rozważania do okoliczności niniejszej sprawy, należało przyjąć, że pozwana zawierając ugodę w dniu 12 grudnia 2013 r. w sposób dorozumiany zrzekła się zarzutu przedawnienia. Pozwana bowiem uznała całą przedawnioną już wówczas wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki zawartej z (...) S.A. w dniu 25 kwietnia 2008r., która to wierzytelność została rozłożona na dogodnie dla pozwanej, niskie raty, a wierzyciel zrezygnował z naliczania odsetek i sądowego dochodzenia należności. Jednocześnie podkreślić należy, że pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 13 lipca 2016r., a zatem trzyletni termin przedawnienia dotyczący roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynikający z art. 118 k.c. jeszcze nie upłynął, gdyby nawet (najkorzystniej dla pozwanej) przyjąć, że roszczenie z ugody stało się wymagalne niezwłocznie po jej zawarciu.

Reasumując, sama treść ugody, a w szczególności wskazane wyżej postanowienia, uprawniały do przyjęcia, że pozwana w sposób dorozumiany zrzekła się zarzutu przedawnienia w stosunku do zasądzonej wierzytelności, zaś po zawarciu umowy ugody przedawnienie roszczenia tą ugodą stwierdzonego jeszcze nie nastąpiło.

Mając powyższe na uwadze zasądzono od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1815 zł, oddalając dalej idące powództwo.

O kosztach orzeczono po myśl art. 100 k.p.c., przyjmując że pozwana przegrała proces w 78,74%. Stąd stosunkowo rozdzielono koszty postępowania i zasądzono od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 745,52 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.